

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 11 februari 2003

Mål T-30/02

Wolfgang Leonhardt
mot
Europaparlamentet

”Tjänstemän – Betygsättning – Befordran – Ändring av bestämmelserna –
Övergångsbestämmelser”

Fullständig text på franska II - 265

Saken: Talan om ogiltigförklaring av parlamentets beslut av den 11 juni 2001 att per den 1 januari 2000 nollställa Wolfgang Leonhardts poängställning för befordran.

Avgörande: Parlamentets beslut av den 11 juni 2001 att per den 1 januari 2000 nollställa Wolfgang Leonhardts poängställning för befordran ogiltigförklaras. Parlamentet skall ersätta rättegångskostnaderna.

Sammanfattning av domen

1. *Tjänstemän – Befordran – Övergång från ett system till ett annat – Tillfälligt undantag från den strikta tillämpningen av de bestämmelser och principer om värdebeständighet som är gällande på området – Tillåtet – Gränser (Tjänsteföreskrifterna, artikel 45.1 första stycket)*

2. *Tjänstemän – Befordran – Antagande av ett nytt befordringssystem – Införande av ett tak för vilka tidigare erkända meriter som kan tas i beaktande – Tillåtet (Tjänsteföreskrifterna, artikel 45.1 första stycket)*

3. *Tjänstemän – Befordran – Antagande av ett nytt befordringssystem – Övergång mellan det tidigare och det nya systemet – Omöjligt för tjänstemän som befordrats under övergångsperioden att tillgodoräkna sig de meriter som konstaterats före befordran oavsett tidpunkten för denna – Likabehandling – Principen om möjlighet till befordran – Åsidosättande – Rättsstridighet (Tjänsteföreskrifterna, artikel 45.1 första stycket)*

1. De krav som, vad gäller tjänstemännens karriär, följer av övergången från ett administrativt system till ett annat kan tvinga administrationen att tillfälligt och inom vissa gränser frånga en strikt tillämpning av de bestämmelser och principer om värdebeständighet som vanligtvis är tillämpliga på situationerna i fråga. Ett sådant frångående skall emellertid motiveras av tvingande hänsyn till övergången och får inte till varaktighet och omfattning gå utöver vad som är oundgängligt för att säkerställa en välstrukturerad övergång från ett system till ett annat.

(se punkt 51)

2. En förändring av gällande metoder för tjänstemännens befordran syftar antagligen till att avhjälpa vissa olägenheter som följer av tillämpningen av de tidigare bestämmelserna. Det är således en del av en sådan reformprocess, vars nödvändighet i stor utsträckning bedöms av administrationen, att bedömningen av tjänstemännens meriter sker på nya grunder från och med en viss tidpunkt. Det kan inte krävas att administrationen i det nya systemet på ett fullständigt och identiskt sätt beaktar den betygssättning som gjorts av tjänstemännen under det tidigare systemet, eftersom detta i stort sett oundvikligen skulle leda till att befordringsreformen skulle berövas all praktisk betydelse då anställda inte har någon rätt att kräva att det nuvarande systemet förblir oförändrat. En begränsning av möjligheten att beakta tidigare gjorda betygssättningar som medför att den teoretiska beräkning som följer av överföringen av dessa betyg till sådana befordringspoäng som införts genom det nya systemet inte gör det möjligt för berörda tjänstemän att befordras högre än till nästa lönegrad, kan inte anses gå utöver tillsättningsmyndighetens befogenheter att utarbeta tillfälliga förändringar av bestämmelserna om tjänstemäns befordran. Begränsningen innebär endast att ett tak fastställs för beaktande av tidigare meriter.

Att införa ett tak för de av tjänstemännens befordringspoäng som omfattas av överföringen till motsvarande tröskelvärde för placering i annan lönegrad och den nollställning som följer härav i den nya lönegraden för de anställda som uppnått detta tröskelvärde när det nya systemet träder i kraft kan därför anses motiverade av de krav som sammanhänger med en ändring av bestämmelserna.

(se punkterna 55--57)

Hänvisning till: Domstolens dom den 1 juli 1976 i mål 62/75, De Wind mot kommissionen, REG 1976, s. 1167, punkt 17; förstainstansrättens dom den 13 juli 1995 i mål T-557/93, Rasmussen mot kommissionen, REG 1995, s. I-A-195 och s. II-603, punkt 20

3. Även om ändringen av ett regelverk att ägnad att införa nya situationer vid en viss tidpunkt, genom att fastställa hur tidigare uppkomna situationer skall beaktas, är det i varje fall nödvändigt att fullt ut återupprätta likabehandling från och med den dag då det nya systemet träder i kraft. En önskan att balansera tidigare poäng kan inte, vid en bedömning med stöd av de nya bestämmelserna, motivera att lika situationer som uppstått sedan bestämmelserna trätt ikraft behandlas olika.

En bestämmelse som ingår i ett regelverk om genomförande av ett nytt befordringssystem för parlamentets tjänstemän och i vilken föreskrivs att befordringspoängen för en befordrad tjänsteman nollställs under en övergångsperiod, oavsett tidpunkten för tjänstemannens befordran, utgör ett åsidosättande av principen om likabehandling av tjänstemän som inte motiveras av kraven på övergången från ett befordringssystem till ett annat. En sådan bestämmelse strider även mot principen om möjlighet till befordran vilken liksom likabehandlingsprincipen kommer till uttryck i det förfarande om jämförelse av kvalifikationerna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran som föreskrivs i artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna.

Även om det alltid är tillåtet att tillsättningsmyndigheten i fråga om två tjänstemän som innehar samma antal befordringspoäng hellre befordrar den ene än den andre mot bakgrund av framför allt det icke-sifferbaserade omdömet om tjänstemännens meriter, kan detta val inte beröva den tjänsteman vars befordran skjutits upp all form av befordringspoäng för ett år då den tjänsteman som just befordrats kan erhålla sådana poäng inför en senare befordran. Detta blir emellertid följden av den regel om undantag från principen att en tjänsteman behåller de poäng han erhållit utöver tröskelvärdet för befordran när det i denna regel föreskrivs att befordringspoängen nollställs för en tjänsteman som befordrats under övergångsperioden.

(se punkterna 59, 63, 64 och 67)

Hänvisning till: Domstolens dom den 13 december 1984 i de förenade målen 20/83 och 21/83, Vlachos mot domstolen, REG 1984, s. 4149, punkt 19; förstainstansrättens dom den 29 februari 1996 i mål T-280/94, Lopes mot domstolen, REG 1996, s. I-A-77 och II-239, punkt 138